

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
M O C S.Mindennemű kézirat,
levél, hirdetés elfogadá-
sára, az előfizetési díjak
és hirdetési összegek be-
szedésére egyedül ille-
tékes a„Mezőségi Híradó”
szerkesztősége Mocs.
Kéziratot nem adunk vissza.

MEZŐSÉGI HIRADÓ

TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Felelős szerkesztő és kiadó tulajdonos: Dániel Géza. Főmunkatárs: Orbán Ferenc.

Előfizetési ár:

Egész évre 8 korona.

Fél évre 4 „

Negyed évre 2 „

Egyes szám ára 20 fill.

Hirdetések díjszabás
szerint.

MEG JE LEN IK M I N D E N SZ O M B A T O N.

Ó év — Uj év.

Semmi sincs állandó a nap alatt. Megszólal az idők harsonája, hogy föl-
verje a multak álmait, föl a jövő, még
föl nem lebbentett rejtekét s oda állítja
az embert a való pontra, honnan Janus-
ként nézhet — ha tud, ha akar — hátra
és előre. Ismét a mult és jövő között
állunk! Az idő vén fája készül ismét
egy újabb levelet, egy elszáradt zörgő
lombot lehullatni arról az ágról, mely
az örökkévalóság mezébe bujva, elévül-
hetetlenségével kérkedik s hogy bebi-
zonyítsa örökkévalóságára való hivatott-
ságát, nyomba egy új rügycet fakaszt
az elszáradott, zörögve aláhulló levél
nyomán. Ez az összeölelkező mult és
a jövő allegoriája! Az élet maga! Valami
különös varázsa van mind a kettőnek
az emberre! A lehulló levél mintha
szóllana: Ember! borulj le az én si-
romra; nézz még egyszer jól bele el-
sárgult arczom átlátszó redőnyei közé,
én vagyok az élet, a te életed, egy lap
abból a történelemből, a mely az életről
s benne te rólad beszél! Találkozz még
egyszer velem, míg az avar el nem
takar, önsorsod képe látszik abban a
tükörben, mit én innen az enyészet
széléről az utolsó sugár világánál sze-
med elé tartok! Én meghalok s elte-
metem magammal a te multadat s neked
semmi-semmi nem marad meg egyéb,

mint az emlékezet, a melyből minden
óra, minden perc eltöröl egy-egy szín-
árnyalatot, a míg végül az egész kép
elmosódik! Isten veled ember!

De megszólal a fakadó rügyc is!
Folyton erősbülő szava elnyomja a gyor-
san gyengülő agg elhaló szavát s ő is
az emberhez beszél: Fordulj el az
enyészet képétől! Miért nézel a sirba
te ember, mikor fölötted új hajnal
hasad, új nap fénye kél? Dobd el
magadtól e pillanatban mindazt, a mi
fáj, töröld le könnyedet az én elsőnek
kipattanó szirmommal. Én vagyok az
élet, én vagyok a remény! Nézz be
rejtekembe, bontsd széjjel duzzadó szir-
mait, onnan a te jövőd munkája új
küzdelemre hív. Én társa leszek a te
küzdeldmeidnek, keblemben hordom mun-
kád áldásait, reménységed megszügye-
niteni nem fog! Ember! küzdve küzdj
és bizva bizzál!

Igy beszél ma hozzánk az elmuló és
megújult idő!

Hagyjuk lehullani az elsárgult levelet.
Érzékeink szinte fölmondják a szolgál-
latot a mint az enyészet karjába dől
néhány óra múlva ez az esztendő!

De hát mit is bánkódjunk felette,
miért hullassunk érte könnyeket? Meg-
érdemli-e? Volt-e mult, tölt-e el év, a
mely annyi nyílt sebet, annyi vérző
helyet hagyott volna maga után az
emberi életen!? Aligha! s ha volt is,

kevés volt ilyen! A tavasz virága, a
nyár gazdagsága, az ősz gyümölcse,
minden-minden a tikkasztó hő marta-
léka lett s az eltikkadt világ nem ka-
pott ez évtől egy enyhítő cseppet.

Üresen maradt a gazdag élestartá, a
szegény kamarájában meg éppen semmi,
semmi sincs. Elveszett a jövő reménye,
a szegény emberek munkája a szó
legszorosabb értelmében hiábanvalóság
volt. E kétségbeejtő állapot között, a
nyomor, a szükség legsötétebb zugá-
ban most itt hagy s még várja talán,
hogy eltemessük?

Jer jövő reménye! megújult idő, új
év és hajnala! Kiálljuk talán, elvisel-
jük valahogy a csapást, mit reánk mért
az Isten keze ez Ó év által s remény-
nyel várjuk az új év hajnalhasadását!

Kedves olvasóink! Óvjon meg titeket
ez ujévben a jó Isten az időknek
a multéhoz hasonló áldástalanságától.
Ne hagyjon az ujév beteljesítetlenül
egyetlen reményt, egyetlen álmot! Hoz-
zon áldást a munkára, békességet a
haza szent földjére s a multak veszte-
sége jövő ilyenkor legyen mindannia-
toknál kipótolva.

Ilyen kívánsággal lépünk előtökbe
ma, a mult és jövő között! Legyen ti-
nektek ez új év az Urnak kedves esz-
tendeje. Számoljatok le a multtal, okul-
jatak számadástokból a jövőre s az
Isten áldása mellett igyekezzetek a sa-
ját szerencséteknek kovácsa lenni.

Boldog ujévet! Áldásteljes jövődöt!

A „Mezőségi Híradó” tárcája.

A bőrnadrág.

Manó, szerkesztőségünk idült és meg-
bizhatlan barátja megjelent megszokott és
bizalmatlan körünkben. De ez egyszer
nem jött egyedül, hona alatt szorongatta
a sorsharangot, mely közhit szerint egy
anyaméhben született a költővel.

A sorsharang ez alkalommal 5 szarvas-
bőr nadrágból állott, melyeket Manó szer-
kesztőségünk barátja, mély undorral helye-
zett el a legközelebbi széken.

Itt van, ezt tegyék ki a lapba hörgött
féllelmetesen, s mi, noha szarvasbőr nadrá-
gokat elvből lapunkba ki nem teszünk,
kérdőleg és igen barátságtalanul tekintet-
tünk rá.

A dolog úgy áll, kezdé barátunk, hogy
rég óhajtam volt egy szarvasbőr nadrág.
Célozgattam is gyengéden kedves nőm előtt,
hogy igen alkalmas újévi meglepetés len-
ne a fentemlített öltönydarab, de rendsze-
rint nyájas Cecilkém e megjegyzésemre oly

nyugtalanul nézett rám, hogy célzásaimat
azonnal magamba fojtottam

Leányom, ki a jelenet tanuja volt, azon-
nal előadást tartott a legújabb divatról,
mely a szarvasbőr nadrágot immár túlha-
ladott álláspontnak tekinti, és annyira meg-
győződött igazáról, hogy kalapomat fejembe
téve, a kedélyes korszó asztaltársaság körébe
robogtam.

Mivel azonban e társaság elnöke, Spriccer
Tóni szintén szarvasbőr nadrágot visel, a
dolog itt is szőnyegre, illetőleg pad-
lóra került.

Most már magam sem tudtam kinek
van igaza és másnap hivatalomban e kér-
dést újból fölvettem, nem titkolva el azt
sem, hogy nem volna kedvem ellenére
személyes tapasztalat utján győződni meg
a szarvasbőr nadrágnak, mint olyannak
előnyeiről.

Miután azonban kollégáim is egyhangu-
lag lehurrogtak, végképp föladtam a re-
ményt, hogy ajándék utján jutok óhajtvá
sejtett öltönyömhöz és hosszas lelki küz-
delem után betértem egy üzletbe, hol 20

korona leszurkolása ellenében végre ki-
elégítettem nadrágbeli vágyaimat.

És mire hazaértem, 4 csomag feküdt
asztalomon. Felbontottam az egyiket, egy
szarvasbőr nadrág, mellette pár sor: Boldog
ujévet, Ceciled.

Fölbontottam a másikat, ugyanaz, csak az
aláírás más. Ez a leányom megemlékezése.

Jön a harmadik!! A kedélyes korszó tár-
saság régi tagjának emlékül. Ezek is bőr-
nadrágot vettek.

A negyedik csomagot már aggódó ke-
bellel bontottam fel. Sejtelmem itt se csalt,
kollégáim bőrnadrágot küldtek megle-
petésül.

És most itt állok 5, mond öt bőrnadrág-
gal a nyakamon. És még hozzá oly szűk,
hogy fel se vehetem. Mit tegyek, uraim
adjanak tanácsot, mit tegyek?

Tegye be maga után az ajtót — harsog-
tuk kórusban, mire Manó barátunk szem-
rehányó tekintetett lövelvén felénk, eltűnt
balfenéken, egy szomorú sóhajt és 4 bőr-
nadrágot hagyva maga után.

Szilfenyő.

1904—1905.

(o) Elfáradtam. Hosszu, göröngyös és nehéz vala utam, mit idáig tettem. Ruhám szakadozott, lelkem összetépve. Tövisek közt jártam. Megráz a gondolat, hogy visszatekintsek, hogy lelkem a multat még egyszer átélje.

— Illatos rétet, virágot, rengő kalászos tereket, boldogságot, ragyogó arcokat láttam magam előtt ma egy esztendeje. Most ha vissza nézek, sirok között botorkál a lelkem. Kiegett, kopár mezők állják el utamat; nyomor sujtotta, meggörnyedt alakok homályos körvonalai mögöttem.

— Golyók süvítése, ágyuk rémes hangja, haldoklók hörgése ide hallszik a messze Keletről. Özvegyek, árvák könnyei hullanak nem a sirhantokra, a bánatos arcokra. Öreg apa, anya sirva siratja szívének magzatát, az egyetlen támaszt.

Itthon pedig a fagyasztó, hideg szél felszedi a havat. Oda dobja, oda rakja a kunyhók küszöbéhez. Nincs, ki elsöpörje. Lakatlan a fészek, melynek minden gerendáját oly sok fáradsággal és a jobb jövőnek erős reményében fektette egymásra két izmos, erős kar. Hová lett lakója? Rég elment hazulról. Elűzte a gond, a megélhetés terhe. Elment a messze idegenbe, jobb hazát keresni. Jobb hazát? Kimondanom is fáj. Nem hazát, befaló falatot az éhes családnak.

— Miért olyan néma, hangtalan ma Szilveszter estéje? Máskor pohár csendült, boldogság és öröm ragyogott az arcon.

Szomorúak vagyunk, mert olyan esztendőt temetünk e pillanatban, mely csak fájó gondot, nyomort és szenvedést osztogatott nekünk.

— Jó emberek! Fogjátok az ásót. Mélyre és szélesre ássátok a sírját, hogy elférjen abban minden bánatotok, s ha elhantoltátok, távozzatok gyorsan; parányit se vigyetek porából, hisz' csak tövist termelt.

De mégis bizzatok. Könnyetek harmata megöntözte-áztatta annak minden por szemét, hátha nem ok nélkül? Menjete-menjete. Ne nézzetek vissza. — Csátát vívtunk. Bele vittük a harcba minden parányi erőnket, egész lelkünket, teljes lényünket. Nem győztünk. Levert a sors keze. Játszott velünk és nem gondolt azzal, hogy vasmarka között összeroppanhat a gyöngye teremtés.

— De hagyjuk a multat. Az arcon egy redővel, a szívben hajh ki tudná megmondani, hány sebbel több, mint tavaly ilyenkor? Egy évvel korosabbak lettünk. Nagy lépéssel közeledtünk ama darab földhöz, hol hamarabb, vagy később nyugovásra bocsátják le fáradt testünket.

Ez a végét járó, a sir szélén álló, vagy mondjuk — a már el is hantolt 1904-ik esztendő.

— Uj esztendő lép az elmúltak nyomába. Reszkető ajakkal, remegő szívünkkel köszöntjük az ujév első hajnalhasadását. Nemzetek Istene! Tekints le egedből, tekints le a népre és adj neki boldogsággal teljes, sok örömet nyújtó szerencsés esztendőt. Szüntesd meg a viszályt, mi néped erejét megőrli, emészti. Hazánk szép egéről üzd el a vést rejtő, lomha fellegetet.

Szegényekké, porba esettekké leszünk, ha átvág testünkön a sors kezében su-

hogó korbács. Hanem rövid idő ezt is feledteti, meghozza az enyhét. Csak egy seb nem gyógyul. Szívünknek sebére nincsen balzsam kelet erdeinek fáin, gyógyító-irt nem szedhetünk a virágok kelyhéből. Hogyha szenved a test, lényünk földi része, idővel csillapul fájdalomunk. Nem így a szív sebe. Ennek a kis husdarabnak szeretet az élete, a szeretetlenség megölő halála. E vihar korbácsolta, fergetegtől végig söpört földön egy paizsunk, egyetlen mindenünk, szívünknek nyugalma. Ezt kérjük, ezt várjuk az ujesztendőtől.

Jó emberek! Divat és megszokás, hogy átlépjétek egymásnak küszöbét s boldog ujesztendő kívánságaitokat kicseréljétek. Tehát akarjátok a boldogságot. Teremtsétek meg tenmagatoknak. Szeretet nélkül nincs és nem is lehet boldog ujesztendő.

Legyen tehát e nap, ujesztendő napja a szeretet napja, legyen foglaló egy hosszú esztendőre. Szeretet nyissa föl a gazdagnak szívét és vezesse, indítsa könyörületre a szegénynyel szemben. Szeretettől nyíljék hálás köszönetre a koldusnak ajka, ha alamizsna hull aszott tenyerébe.

Szeretettel nézze cselédjét a gazda, hogy amannak bárdolatlan szívét első sorban önmagával szemben szeretetre és ragaszkodásra nyithassa.

Ujesztendő! Sokan, sokat kérnek és remélnék tőled. Ne légy fukar! Pótold ki bőven, miben elődöd oly takaros és szűkmarku vala. Ne adj a szenvedésből, a sors haragjából, elég jutott már is.

Hozz dalt az áldástól görnyedő mezőkre. Adj bőséges termést földünk barázdáin, munkáink verejtéke után. Hozz és ossz örömet paloták urának, kunyhók lakóinak. Örömkönnyet varázsolj szemeinkbe s légy a mi jóltevőnk, hogy majd ne panasszal, hanem hálás szívvel köszöntsünk akkor is, mikor elbocsátunk, mikor bucsut veszünk.

Refleksziók.

Pár heti mult után már e cim alatt kell kiadnunk néhány sort. Tesszük ezt azért, hogy kedves olvasóinkat még pillanatig se hagyjuk bizonytalanságban.

Mult számunkban egész terjedelmében leközlöttünk lapunk egyik igen tisztelt barátjának és jóakarójának nyílt levelét. Kész-örömet tettük. Parancsolta a viszonzosság elve. Ha mi „Beköszöntésünkben“ programot nyújtottunk, igaz joga van a közönségnek is, hogy ehhez szólhasson, tárgyilagos kívánságait közölje, tudassa:

Köszönjük azt a jóindulatot, mit „Egy jó barát“ nyílt levelének minden sora tanúsít és kifejez. Az ő és mások megnyugtatóására hadd szóljunk mi is pár szót a dolog érdeméhez.

Levelében érintő párhuzamot említ, mit talán mások vontak a mi beköszöntésünk és „egy Magyarország“, „egy Budapesti Hírlap“, „egy Ujság“, „egy Pester Lloyd“ közleményei között. Védelmébe is vesz és ügyes átlépéssel aposztrofálja a mi munkatérünket. Köszönjük. Így is áll a dolog. Napba nézni nem akarunk. Lapunk olvasóit sem kívántuk, talán nem is tudtuk volna ily szédítő magasságba fölvezetni. Őszintén szólva, irtunk pár sort szívünk sugallatából, a magunk és olvasóink nyelv-

vén. Kerültük az irodalmi felsőbb régiókat, honnan hamar leszédülhet és le is potytyanhat a magunkfajta halandó.

Furcsán is nézünk vala ki, ha sujtásos diszmagyarban lépünk a Mezőség szeme elé és élesre élezett, fényes kardot villogtatva, suhogtatva állunk ki a Mezőség kellő közepére.

Még furcsább a látványosság, ha fejünkön fényes cilinderrel, (P. Lloyd) frakkban, tükörsimára törült lakkcipővel tesszük meg első mezősegi utunkat s pláne glace-kesztyűs kézzel nyomjuk meg a mezősegi lakók kilincsét.

Ha mégis szó lehet „kicsinylő ajkbi-gyesztéről“ s több efféle titokzatos valamiről, mindez nem alterál minket. Leszólásra, kicsinylésre nem adtunk mi okot. Igazán nem félünk az „efajta véleményektől sem“, mert míg tárgyitalanok, a karaván haladásáról szóló arab közmondás mindenha megnyugtató.

Tisztelt barátunknak meglepett pár sora. A megelőzőket ezeknek csupán bevezetésül mondtuk el: Ez a pár sor: „szükséges volt egy olyan sujtó organum, mely hivatása magaslatán állva s meg nem szédítve személyes külbefolyások és egyéni érdekek által, nem szegődve el sehova szolgának, ápolja, öntözgesse s így növelje a haza, a nemzet, a felekezeti béke s általában a közjóllét és közvagyonosodás érdekeit.“ Nem hisszük, nem tételezzük fel, hogy csak érintőleg is gyanusítani akarna. Ez ellen minden irányban tiltakoznánk. Függetlenek vagyunk minden tekintetben. Csupán a hazaszeretet és közérkölciség köti kezünket. Az szívünkhez forrott, ez velünk született. Szeretjük, akarjuk a békét, de szívesen tűrjük a szemrehányást azért, ha az irodalmi szeméthordó vállalatokhoz fuvarosnak be nem szegődünk. „A vallási békét ápoljuk. Elvünk, hogy igazi erkölcsös alapon állhassunk.“ Mi nem osztályozunk, nem csűrjük-csavarjuk a dolgot, monopoliumunk nekünk nincsen senkivel, semmiről. Rosszul ismeri szándékunkat bárki, ha holmi irányzatok szolgálatától félti lapunkat.

Hadd küldjük el egyben szavunkat azokhoz is, kiknek lelki szemei előtt a gyors elmulásnak és enyészetnek „gyászlobogója“ lobog. Napkeltekor nincs igaz örömünk, mert már látják a nap lenyugvását. Keresztelnél a temetés költségeit emlegetik. Nyugodtan alhatnak. Becsülettel, erős elhatározással is csak sok töprengés után nyultunk a tollhoz. Azt egyhamar még a részvétlenség sem csavarja ki kezünkéből. Erre — hála Istennek — ma még korai volna gondolnunk. A gárda nap-nap után erősödik lelkileg, testileg. Félelem nélkül nézünk a jövőbe.

Volna még pár szavunk oda, hol hallomás szerint ideális, szellemi és anyagi erőnket felülmuló igyekezetünket a spekuláció nevével honorálták. Most nem állunk porbe. Gorombák lehetnénk, pedig de nagyon szeretnők kikerülni. Arany Jánosnak egy találó kis versét idézzük a helyett:

„Hogyha url lócsiszárral
Találkoztam s bevert sárral
Nem pöröltem,
Haza mentem s letöröltem,

Ezeket elmondottuk, hogy könnyebbit-sünk lelkünkön.

Mocs, 1904. dec. 31.

A szerkesztőség.

HIREK és VEGYESEK.

— **Olvasóinkhoz.** Az ujesztendő külsőben köszöntünk nyájas olvasó. Hozzon boldogságot, békét, sok örömmel teljes napokat mindnyájunknak az 1905-ik esztendő. Három hét alatt felkerestük a Mezőség legkisebb faluját is. Minden számottevő emberhez beszóltunk. Látogatásunkat, tisztelettevésünket bevégeztük. Hívás, invitálás nélkül többé már nem fogunk belépni. Illetlenségnek tartanók. Örülünk, ha csak észre is vettek. Boldogok vagyunk, ha nemes intenciókat megértette a Mezőség. Terhes vállalkozásunkhoz kérjük a szellemi és anyagi támogatást. Mindenhol remélhetünk és reménylünk is csekélyke figyelmet. Nem sokat, csak annyit, hogy szíves elhatározásáról kiki értesítsen. Nekünk ez is jól fog. Legalább biztos és pontos adatot nyerünk a nyomda számára. Kiktől lapunk mai számát vissza nem kapjuk, azoknak neveit előfizetőink sorába iktatjuk. Kiváló tisztelettel,

Mocs, 1904. dec. 31.

A szerkesztőség.

Emlékeztető.

Nénapok: Vasárnap, jan. 1. Ujesztendő, Piroška; hétfő, jan. 2. Makár, Béla; kedd, jan. 3. Genovéva, Dániel; szerda, jan. 4. Titus, Izabella; csütörtök, jan. 5. Telesfor, Simon; péntek, jan. 6. Vizkereszt; szombat, jan. 7. Bálint.

Vásárok: jan. 1, 2. Mocs.

— **Áthelyezés.** Dr. Nagy János mocsai kir. járásbírói aljegyzőt — a nagyméltóságú m. kir. igazságügyminiszter ur — hason minőségben, a zalaegerszegi kir. törvényszékhez áthelyezte.

— **Gratulációk.** Tulzásba esett, társadalmi fonákság üli orgiáját ujesztendő napján. Kitor és eget kér az esztendő első napján a szomjas lélek. „Boldog ujesztendőt — Boldog ujesztendőt” röpi a kövér kívánság hegyeken, halmokon keresztül. Mennyi szemforgatás, minő sok álnokság e négy kis betűben: *b. u. é. k.* Hát még az ajkokon! Mintha ezeket a gondolatokat takarná: Több figyelmet kedves főnököm. Több borraalót jó uram. Egy kis protekciót, kevés alamizsnát. Kimosdik e napra a kéményseprő is és eszedbe juttatja, hogy kéményed is van és azt ő gondoza. Hordárok, bakterek, levélhordók, tejes fiúk, kiflisek, cigányok csapatai ostromolják meg portádat és füledbe süvitik, hogy ők neked boldog ujesztendőt kívánnak. Jó adag türelmet kérj mára az égtől. Elég jó jel az év első napján, ha bár délig panasz nélkül kiállod. Ugyebár ennyi sok még a jóból is. És hogy még többet kapj, én is boldog ujesztendőt kívánok meggyőztört lényednek. Elhiheted türelmes olvasó — nem illik ma nyájasnak titulálni — én minden mellék tekintet nélkül teszem. Íróasztalod szegletén szerényen meglapulva nézlek. Reám ne neheztelj. „Mez. Hiradó”.

— **Járási faiskolák.** Javaslát fekszik az illetékes miniszterium asztalán, mi a községi faiskolák beszüntetését célozza és a járási faiskolák felállítását tervezi. Komoly és figyelmet érdemlő javaslat. Eddig az úgy is tulterhelt tanítók nyakába volt akasztva a faiskolák gondozása, kezelése. Sok lelkiismeretességgel és szakértelemmel jeleltek meg a várákozásnak. Ha itt-ott

nem mutatkozott eredmény, nem ők a hibások. Járások székhelyén, szakember kezelése alatt, alkalmas talajon több lenne bizonyára az eredmény. Köszöntjük a gondolatot. Várjuk a kivittelt.

— **Lapunk olvasóitól** szíves elnézést és bocsánatot kérünk ama néhány sajtóhibáért, mi mult számunk olvasása közben bizonyára bosszúságot okozott. A szerkesztőség és nyomda között nagy a távolság. Akárhányszor a kézirat is nehezen olvasható, mi nem csak a szerkesztőség, hanem a nyomda mentségül is szolgálhat.

— **Betlehemesek.** A mezőségi egyhangú életet kedvesen lepte meg a nagysármási betlehemesek karácsonyi pásztorjátéka. Nagysármáson, Pusztakamaráson és Mocson fordultak meg a karácsonyi ünnepeken. Kevés mondókájukat ügyesen interpretálták, szépen énekeltek, s a mi fő, tisztességtudással léptek át mindenki küszöbén és pár kedves pillanatnak jóleső emlékét hagyva távoztak. Hallomás szerint Lakatos sármási tanító uré az eszme és a kivitel is. Elismeréssel adózunk.

— **Gyógyszertár vizsgálat.** Mocson a „Magyar koronához” címzett gyógyszer-tárban e hó 24-én volt a szokásos évi gyógyszer-tár-vizsgálat. A megyei főorvos nagy elfoglaltsága miatt helyettese Dr. Delli Adolf járásorvos, Dr. Dánn János körorvos jelenlétében tartotta meg. E tárggyal bővebben nem akarunk foglalkozni, de a közönség megnyugtatóra annyit meg kell jegyeznünk, hogy a tisztaság és a törvényeknek megfelelőleg minden a legnagyobb rendben találtatott. Mező-Örményesen is a napokban tartatott meg a vizsgálat hasonló eredménnyel.

— **Takarmányhiány.** Most már csakugyan szomorú valóság a takarmányhiány. Ember, álat szenved és nyomorog a csapásos esztendő sulya alatt. Ráadásul még a tüzelőfa árát is felemelték itt-ott. Éhséghez hideg is. Vajjon még mi nem jön?

— **Betöréses lopás.** Kellemetlen meglepetésre ébredt a napokban Edelstein Bernát mocsai kereskedő a Rosmann Samu cég tulajdonosa. Ismeretlen tettesek éjjel az udvar felől levő ablakon a vasrácsot felfeszítették és az üzletet megdézsmálták. Többek között elvittek, — mennyire megállapítható volt, — 10 pár bocskornak valót, egy órát, cigaretta hüvelyt, cukrot, rumot és más egyebet. Különös tolvajok lehettek; a rum, cukor és cigaretta hüvely a bocskorral nem nagyon egyeztethető össze. Szerencsére a napi bevétel már biztosabb helyen volt: a nagy elegántia mellett aligha érintetlen hagyták volna. A betörések és lopások nagyon gyakoriak. Óvakodjunk, mert a rossz esztendő hatása már nyilvánul. Az ismeretlen tetteseket a hatóság nyomozza.

— **Eszünk ágában sincs,** hogy hiúságunknak tömjénezzünk, mikor a hozzánk beérkezett levelekből nehányat leközlünk. Jólesett olvasnunk. Ne szidjanak érte, ha ami örömmünket nem a világnak, hanem olvasóinknak kibeszéljük. A mi hizelgő, dicséret van azokban, az eszmét illeti. Teljesednék be csak egyharmada a jókívánságoknak, más lenne a kivitel is. De hát — omne initium durum — minden kezdet nehéz.

„Tekintetes Szerkesztőség! Itt mellékelve küldöm az előfizetési díjat. Kedves kötelességemnek tartom a lap megindítása alkalmából a Tek. Szerkesztőséget az életrevaló eszméért a legmelegebben üdvözölni; s óhajtom, hogy minél többen méltányolják azon törekvését, melyszerint a legjobbat fogja nyújtani a mit a mi viszonyaink között egy hetilaptól várni lehet. Hiszem, hogy a mezőségi közélet kitünőségei, az idevaló érdekeket ismerő egyének állanak e hirlap szolgálatában. A nemes ambícióju vállalatához a legjobb sikert kívánom. Mocs, 1904. dec. 19. Kovács Gerő kir. közjegyző.”

„Tekintetes Szerkesztő ur! Ószinte részvétellel sirattuk el a szegény „Mezőség” gyászos — idő előtti kimúltát. Alighogy a világra jött, alig, hogy megismertük minden kedvességét, — hogy örvendeni kezdtünk életképes voltán — eltűnt, elmult, mint minden e világon; itt hagyott minket a sáros Mezőségen, minden szellemi vezető, minden vezércsillag nélkül.

Visszaestünk az egymásról nem tudás sötétségébe és vártuk vajjon nem akad-e egy bátor vállalkozó, egy írói ember, ki nem ijed meg a közönytől, ki lefogja tudni győzni a Mezőség közönyösségének a szép, jó- és nemes iránti nemtörődömségét és megindítja megint a „Mezőség”-et a mi rideg, sáros kis görbe országunk egyedüli szellemi összekötőjét.

E hó 17-én megjött a golya. Hozta az ujszülöttet, a „Mezőségi Hiradó”-t.

Reményünk kezd derengeni, óhajunkat teljesülve látjuk, a kezdet nehézségein egyfokkal túl vagyunk.

Szívből üdvözöljük az új vendéget, ami igaz jóbarátunkat; kívánunk neki erőt, kitartást, hosszú-hosszu életet. Mindezekhez még sok, igen sok előfizetőt, kik anyagi és szellemi támogatásukkal tegyék lehetővé e kedves kis lapnak örök életét. Magam részéről biztosítom Szerkesztő urat, hogy míg e lap fennáll, rendes előfizetője leszek és a mennyire kis tehetségemtől telleni fog, munkámmal is hozzá járulok becses lapja létesítéséhez. Kiváló tisztelettem stb. Berkenyes, 1904. dec. 18-án. Albisi Béla.”

Hálásan köszönjük a lelkesítő sorokat. A hol úgy éreznek, onnan a támogatásból is telik. Csak néhányan kérjenek részt terhes szellemi munkánkból, bízva-bizunk, hogy senkinek sem lesz oka a panaszra. Egész lelkünket ide hoztuk. Nem elég. Azt várjuk, hogy minden arra termett mezőségi egyén részt kérjen munkánkból. Szerkesztőség.

— **Köszönet nyilvánítás.** A „Szent-István Társulat” Igazgatósága kérésemre iskolás növendékeimet hittani tankönyvekkel ellátta. Kedves meglepetés. Növendékeim, a szülők és magam nevében is hálás köszönetet mondok érte. Mocs, 1904. dec. 26. Orbán Ferenc lelkész.

— **Az áruló zsák.** Ugyancsak helyben történt és nem is nagyon régen, hogy egyik román embernél a tolvajok szintén látogatást tettek. Dolgukat pompásan végezték. Minden tiltakozás, vagy egyéb akadály nélkül elemeltek egy harisnyát és fél zsák kendermagot. Ezt azonban nem kanári madárnak, hanem eladásra szánták. És ép itt van a bökkenő; itt pattant ki a titok. Munkaközben a zsákon át

szakértő tapintással konstatálták, hogy a zsák buzát tartalmaz. Ki sem oldották, hanem minden kétség nélkül beállítottak vele a vendéglőshöz és némi-nemű alku után eladták a buzát. Jött az átütítés. És ki tudná ecsetelni a meglepetést; ha nem szóltak, akkor is ezt gondolták:

— Nemde buzát vettem?

— Ugy-e buzát loptunk?

Ekkor már hire járt a lopásnak s a kendermag-fogta tolvajok a hüvösre kerültek.

— **A széjjelszedhető ember.** Amerikában esett meg persze ez a mulatságos kis historia, mert hiszen máshol meg sem is eshetett volna. Az amerikai nemzeti hősök egyike, Parker ezredes, akinek a fegyvertényeit a Filippi-szigeteken a „sárga sajtó” annak idején megénekelte. Az ezredes, aki ép tagokkal és lábbal vonult háboruba, egy lábbal és egy kézzel tért vissza, de hát ezt a kis fogatkozását hamar helyreépítették. Az ezredes előtt karja és lába helyét pompás hajlítható és mozgatható mesterséges végtagok foglalták el, melyekről a ruha alatt senki sem hitte, hogy nem igaziak. Az ezredes a napokban New-Yorkba érkezett és egy előkelő szállodában vett lakást, hol egy 14 éves néger fiu szolgálta ki. Este, mielőtt lefeküdt, az ezredes becsengette a fiut és így szólt hozzá:

— Csavard le a jobb karomat.

A kis fekete néger bámulattal közeledt és megragadta az ezredes műkarját.

— Előre, balfelé kell csavarni! — kiáltotta az ezredes.

Amikor ez az operáció megvolt, a hős leült és komoly arccal parancsolta:

— Csavard le a ballábamat!

A néger fiu homlokán a rémülettől nagy verejtékcseppek gyöngyöztek. Micsoda ördögös ember ez az utas, gondolta magában, akit széjjel lehet szedni, mint a géprészeket. Végre a láb is lenn volt és az ezredes egy székhez állította. Aztán egy arcizmát sem rándítva meg, tovább rendelkezett:

— No most csavard le a fejemet, fickó, de vigyázva, értetted?

A szegény kis néger fiu a rémülettől szinte megmerevedett. Tágra nyílt szemekkel bámult a csodaemberre, aztán egy ugrással az ajtónál termett és lélekszakadva futott ki, mintha magával Belzebubbal találkozott volna.

— **Teli boros hordók kezelése.** A pincegazdaságnak egyik főszabálya az, hogy a hordó, kivált nyáron mindig tele legyen a csapig. A fahordó likacsain állandóan folyik az anyagcsere, a bor elpárolog, azaz, ahogy mondani szokták, apad, A kis hordóknál nagyobb az apadás, mert a bormennyiség, mely a hordó felülettel érintkezik és így elpárolog, aránylag nagyobb, mint a nagy hordóknál. Hozzávetőleges számítás szerint az apadás egy év alatt hektoliterenkint 3—4 liter. A pinceviszonyokhoz képest a bort minden 2—4 hétben után kell tölteni, mert máskülönben, kivált a kisebb szesztartalmu boroknál csakhamar borvirág képződik, sőt gyakran eczetessé válik a bor. Ha a hordót valamely oknál fogva csapraverve kell hagyni, akkor egy kis kénezés a betegségeket okozó képződményeket hátráltatja, bár nem akadályozza. Vörös borok-

nál a hordót mindig tele kell tartani; itt a kénezés nem tanácsos, mert árt a bor színének. A csapok jó fából készüljenek és jól zárjanak és ha szivárgást látunk, nyomban másokkal pótlandók. Nedves pinczékben a hordókat hetenkint, száraz pinczékben kéthetenként dörzsöljük száraz ronggyal és kivált azokra a hordókra ügyeljünk, amelyeknek a dongái rosszak és izzadnak, mert ezekben könnyen terem meg az ecetbaktérium.

Közönség köréből.*)

Tekintetes Szerkesztő ur!

Legmélyebb tisztelettel esedezem a tek. Szerkesztő urhoz jelen soraimat a „Mezőségi Híradó” legközelebbi száma nyílt terében közölni.

A „Mezőségi Híradó” 2. számában egy M. nevű ismeretlen ellenfél támadást intézett ellenem, s nagy elkeseredettséggel elpanaszolja, hogy a járásbíró részére kiszemelt telek frontjához közel, valaki egy borzasztóan nagy és alakatlan kukoricás kast épített s azt ajtóval és ablakkal is ellátta. De még inkább elkészeríti szegény M. cikkirót azon körülmény, hogy a járásbíró közvetlen közelében korcsma helyiség lesz. Miután M. ur én ellenem intézte támadását, én sem hagyhatom egészen szó nélkül.

A mi az épület alaktalanságát illeti, azt egy értelmes és arra illetékes hatóság van hivatva megítélni, mely az épület terv és helyrajz megtekintése és behatóbb tanulmányozása után, azt elég szabályosnak találta és az engedélyt megadta, tehát nem lehet többé alakatlan s midőn az enyhébb évszak beálltával ezen épület teljesen elkészül, a szép izlésnek is teljesen meg fog felelni. Hogy M. ur a fél munkát nem tudja megítélni és azt kukoricás kasnak nézte, arról én nem tehetek.

A mi a járásbíróshoz közeli korcsmahelyiséget illeti, ennek sem én vagyok az oka. Én már évek óta gyakorlom telken az italmérési jogot, míg a járásbíró talán csak évek múlva fog telkemnek közelébe helyeztetni. De mutassa meg M. ur más nagyobb községekben, hol nincs a járásbíróshoz közel valami korcsmahelyiség? S községünkben is akár hová helyezték át a járásbíróshoz, mindenütt közel lesz valami korcsma.

Ezek után teljes tiszteletem kifejezése mellett maradok a tek. Szerkesztő urnak Mocs, 1904. december hó 27-én

Mandula Jakab.

* * *

Fent megírt levelet szívesen, azzal a kijelentéssel közöljük, hogy a mult számban kiadott, ide vágó cikknek személyes éle egyáltalán nem volt. Abból sértést kiolvasni nem szabad és nem is lehet.

Szerk.

*) E rovatban közöltekért a felelősség a beküldött értheli. Szerk

Hirdetések

olcsó árban felvételnek a kiadóhivatalban.

Sz. 5850—904. tkvi.

Hirdetmény.

A m. kir. igazságügyminiszter 1903. évi november hó 12 én 35702/1903. I. M. I. sz. a. elrendelte, hogy a mócsi kir. jbiróságához tartozó Mocs község telekjegyzőkönyveibe felvett mindazon ingatlanokra nézve, a melyekre az 1886. XXIX. t.-cz., az 1889. XXXVIII. és az 1891 XVI. t.-czikkek a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzését rendelik, az 1892. XXIX. törv.-czikkben szabályzott eljárás és ezzel kapcsolatban a telekjkönyvi bejegyzések helyesbitése fogantatosittassék.

E czélból a helyszíni eljárás, a nevezett községben **1905. évi február hó 16-ik napján fog kezdődni.**

Ennélfogva felhivatnak:

1. mindazok a kik, a telekjkönyvekben előforduló bejegyzésekre nézve okadatolt előterjesztést kívánnak tenni, hogy a telekkönyvi hatóság kiküldöttje előtt a kitűzött határnapon kezdődő eljárás folyama alatt jelenjenek meg és az előterjesztéseiket igazoló okiratokat mutassák fel;

2. mindazok, akik valamely ingatlanhoz tulajdonjogot tartanak, de tkvi bekeblezésre alkalmas okirataik nincsenek, hogy az átíráshoz az 1886. XXIX. t.-cz. 15—18. és az 1889. évi XXVIII. t.-cz. 5, 6, 7. és 9. §-ai értelmében szükséges adatokat megszerezni iparkodjanak és azokkal igényeiket a kiküldött előtt igazolják, avagy odahassanak, hogy az átruházó telekktulajdonos az átruházás létrejöttét a kiküldött előtt szóval ismerje el és a tulajdonjog bekeblezésére engedélyt nyilvánítsa, mert különben jogaikat ezen az uton nem érvényesíthetik és a bélyeg és illeték elengedési kedvezménytől is elesnek és

3. azok kiknek javára tényleg már megszünt követelésre vonatkozó zálogjog vagy megszünt egyéb jog van nyilvankönyvileg bejegyezve, úgy szintén az ily bejegyzésekkel terhelt ingatlanok tulajdonosai, hogy a bejegyzett jognak törlését kérelmezzék, illetve, hogy törlési engedély nyilvánítsa végett a kiküldött előtt jelenjenek meg, mert ellenesetben a bélyegmentesség kedvezményétől elesnek.

A kir. jbiróság, mint tkvi hatóságtól. Mocs, 1904. évi decz. hó 17-én.

Torday Sándor,
kir. járásbíró.

